

[Vivike.]

den; f. eks. er vor bestand af havørreder halveret i løbet af de senere år. På Falster kan man i efterårstiden se et åudløb i Grønsund, hvor der er tusindvis af døde karper og tusindvis af døde ål, som er dræbt på grund af åens forurening. Denne forurening gør sig også gældende på den måde, at fiskerimulighederne i det salte vand omkring Falster er dårligere. Det er sundt at spise fisk, men sundest er det at fange fisk på samme måde, som lyst- og sportsfiskere gør det. Jo flere sportsfiskere i Danmark, jo mindre pladmangel vil der være på vore nervesanatorier. Jo mindre bid, jo færre sportsfiskere, og det bliver sværere og sværere at få bid i de danske vandløb. Man kan ikke forlange, at fiskene skal blive, når de dør i vandløbene; det er ingen kritik af dem, jeg er ude på, men en kritik af, at man straffrit kan forurene vandløbene. Almindeligvis sker der ingenting, før en hel dambrugsbestand af fisk går til. I fredningstiden bliver man straffet, hvis man fanger fisk, men man må gerne dræbe fisk i fredningstiden — vel at mærke, hvis aflivningsmidlet hedder ensilage.

Der må sættes en stopper for dette, for den vandalisme, som mere og mere får vore bække og åer til at minde om kloakløb. Regering og folketing er indstillet på at værne om vor natur, og man ser bl. a. af det nye forslag til naturfredningslov, at bække og åer i høj grad hører med til Danmarks natur. Jeg regner med, at den højtærede landbrugsminister vil tilsige en velvillig behandling af naturfredningsloven, og spørger i den forbindelse: hvad agter han at gøre for at standse forureningen af de danske vandløb?

Landbrugsministeren (Skytte): Vi har en vandløbslov af 1949. Den betød dengang en meget tiltrængt forbedring af lovreglerne om vandløb. Den blev ikke helt det, man fra landbrugsministeriets side havde ønsket, idet der i folketinget blev indført ændringer, tiltrådt, så vidt jeg husker, af en samlet

rigsdag, og det fik til resultat, at loven, hvad forurening af vandløb angår, ikke indeholder helt så klare bestemmelser, som var ønskelige i dag. Men bortset fra det blev reglerne om spildevandsafledning moderniseret, og det skulle være et godt arbejdsgrundlag for kommunerne, til hvem loven har henlagt administrationen af vandløbsloven og af de offentlige spildevandsanligger. Problemerne i forbindelse med spildevandsafledningen vokser imidlertid stadig og har en vidtrækkende betydning, så man må se i øjnene, at de nødvendige rensningsforanstaltninger, hvorved ulemperne skal imødegås, vil koste overordentlig mange penge, ganske uafhængigt af om det bliver den enkelte, der forårsager forureningen, eller om det bliver kommunerne eller staten, der skal skaffe pengene. Spildevandet skal jo skaffes bort.

For at få belyst spildevandsproblemet og mulighederne for dets løsning nedsatte landbrugsministeriet allerede i 1957 en alsidig sammensat kommission med den opgave at undersøge og indhente oplysninger om de sundhedsmæssige, landbrugsøkonomiske og fiskerimæssige følger af spildevandsafledningen til vandløb, søer, havne og have, herunder også de æstetiske følger af forureningen, at undersøge tekniske og økonomiske muligheder for gennemførelse af foranstaltninger til imødegåelse af forurening med spildevand, herunder at fremkomme med forslag til kommunale og fælleskommunale spildevandsforanstaltninger, samt at fremkomme med forslag til egnede afhjælpningsforanstaltninger med hensyn til disse emner og kontrol med driften af rensningsanlæg.

Spildevandskommissionen har i 1958-59 gennemført en omfattende undersøgelse af forholdene i Susåen og dennes tilløb, og disse undersøgelser vil nu danne grundlag for kommissionens videre arbejde. Den foreløbige rapport herfra har været omtalt i pressen sidste efterår, og den endelige rapport ventes nu i 1961. Det er mig bekendt, at kommissionen derudover har sat et om-